

РЕШЕНИЕ

№ 184

гр. Велико Търново , 12.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, XVII СЪСТАВ в публично заседание на тринадесети януари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: АННА ДИМОВА

като разглежда докладваното от АННА ДИМОВА Гражданско дело № 20204110102086 по описа за 2020 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по предявени от В. М. Х., чрез адв. Е. Д. - ВТАК, срещу "Стар Пост" ООД – град София кумулативно, обективно съединени искове с правно основание чл. 357, ал. 1 КТ и чл. 128, т. 2 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД. В исковата молба процесуалният представител на ищеца развива съображения, че след подаване на документи и успешно преминато интервю на 31.10.2019 година, на 04.11.2019 година ищецът започнал работа в ответното дружество на длъжност "шофьор-куриер", а трудовото правоотношение продължило до 25.03.2020 година. Условиата, при които започнал работа били: 8 часов работен ден и месечно възнаграждение в размер на минималната работна заплата. Посочва, че от дружеството го уверявали, че подготвят трудовия му договор, но едва 2 месеца след започване на работа, ищецът получил трудов договор, но в него била вписана по-късна дата. Твърди, че не подписал така изпратения му договор и поискал от управителя в договора датата да бъде коригирана и да бъде написана действителната дата, но управителят на дружеството отказал да го подпише. Посочва, че в периода от 04.11.2019 година до 25.03.2020 година е работил в ответното дружество без подписан трудов договор, но е изпълнявал изцяло трудовите си задължения. Твърди, че за целия период ответникът му е заплатил трудово възнаграждение в размер на 206.94 лева. Направено е искане да бъде постановено решение, с което на основание чл. 357, ал. 1 КТ да бъде прието за установено съществуването на трудово правоотношение между В. М. Х. и "Стар Пост"

ООД - град София за периода от 04.11.2019 година до 25.03.2020 година, по което е бил назначен на длъжност "шофьор-куриер", както и ответното дружество да бъде осъдено да заплати на ищеца сумата в размер на 1 984.21 лева, представляваща трудово възнаграждение за периода от 04.11.2019 година до 25.03.2020 година и сумата в размер на 107.71 лева - лихва за забава за неизплатеното трудово възнаграждение от датата на изискуемостта на всяко едно до датата на подаване на исковата молба. Претендира да бъдат присъдени направените от ищеца разноси по делото.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба. Процесуалният представител на ответното дружество не оспорва, че ищецът се е явил на конкурс и е следвало да започне работа на посочената длъжност в офис Велико Търново. Развива съображения, че между страните не е съществувало трудово правоотношение, а само договор за поръчка. Посочва, че бил подготвен трудов договор, който бил предоставен на ищеца за подпис, но последният не върнал при работодателя подписан екземпляр. Въпреки това на ищеца е предоставена възможност да изпълнява трудовите си задължения, като му е отправено предложение да му се възлагат единични задачи, като за свършената дейност ще му бъде заплащано съобразно направен отчет. Твърди, че поради несправяне с работата, ищецът е уведомен, че отношенията му с ответното дружество се преустановяват, считано от 26.03.2020 година. Направено е искане предявените искове да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани. Претендира да бъдат присъдени направените от ответника разноси по делото.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото са представени заверени копия на Трудов договор № 181 от 16.11.2019 година и допълнително споразумение към него от 31.01.2020 година, подписани от В. М. Х. /л. 7-9 от делото/.

Не е спорно по делото, а и видно от платежен фиш за месец ноември 2019 година /л. 10/, на В. Х. е изплатено трудово възнаграждение за месец ноември 2019 година в размер на 206.94 лева.

По делото са приложени присъствена форма за месец ноември 2019 година, както и отчетни форми за месеците декември 2019 година - март 2020 година /11-15/, изготвени и подписани от Е. М.

Видно от справка за осигурителния доход на /л. 16/ за В. Х. има данни за осигуряване за месеците ноември и декември 2019 година, както и за месец януари 2020 година.

От Писмо, изх. № 19984 от 13.11.2020 година на ТД на НАП - Велико Търново, ведно с приложената към него справка за подадени уведомления /л. 56-60/ се

установява, че за В. М. Х. е подадено уведомление по чл. 62, ал. 5 КТ с вх. № 22388193563331 от 16.11.2019 година, което е заличено с уведомление, вх. № 22388203136603 от 24.03.2020 година.

По делото са представени и 16 броя фискални бона, издадени от "Лукойл България" и Жалба, вх. № 20026963 от 31.03.2020 година на Дирекция "Бюро по труда" - Велико Търново; Писмо, изх. № 20021809 от 09.09.2020 година на Дирекция "Инспекция по труда" - град София; /л. 18-26/, както и цялата преписка образувана в Дирекция "Инспекция по труда" - град София, включително заявление на В. М. Х. за назначаване от 30.10.2019 година /л. 63-77/.

В проведеното на 13.01.2021 година съдебно заседание са събрани гласни доказателства. Свидетелката Д. К. заявява, че познава ищеца като колега, с когото са работили в "Стар Пост". Посочва, че на 27-ми или 28-ми октомври 2019 година се провел конкурс и след около седмица на работа постъпил В. Заявява, че проблемът бил, че 14 дена след като започнали работа им издали заповед, че са назначени на работа, а преди това са работили 14 дни, като тя започнала работа на 14.10., а в трудовия й договор била вписана дата 29.11. и работила до 23.03.2020г. В. официално започнал или на 3-ти или 4-ти ноември - понеделник и работил малко след нея. Посочва, че сутрин в 9 часа М., който им бил пряк ръководител ги събирал, сядали и обсъждали кой какво ще прави и отивали на работа, като Валентин изпълнявал длъжността Шофьор-куриер, и в повечето случаи се движел с личния си автомобил. Заявява, че доколкото разбрали от фирмата, като върнали документите, договорът му не е бил подписан от шефката Д. В. и така си останал с неподписан трудов договор. Посочва, че на всички трудовото възнаграждение било минималната работна заплата, а плащането - много трудно. На всички работното време било 8 часа - от 9 часа до 6 часа, като В. спазвал работното време, той бил един от най-стриктните - разнасял в Павликени, Полски Тръмбеш, Елена, Златарица, Горна Оряховица, Стражица. Ако се случи един час по-рано да се е върнал в офиса оставал там, но никога не си е тръгнал по-рано. Посочва, че договорът, който върнали от фирмата бил с 14 дена по-късна дата от тази, на която той започнал работа. Заявява, че месец март ги накарали да подпишат, че работят на 2 часа, но със стара дата, въпреки че през месец февруари работили по 8 часа. Посочва, че присъствените форми ги попълвали Г. и Е.

Свидетелят Е. Д. М. посочва, че работи в "Стар Пост" ООД като "офис мениджър" за Велико Търново и познава В. Той се явил на интервю за "шофьор-куриер" и работил около 4 месеца, като бил на трудово правоотношение. Няма подписан трудов договор, защото отказал да го подпише, защото бил документ с невярно съдържание. Заявява, че започнал да работи на 2-3 ноември, а договорът бил от 18-ти и затова отказал да го подпише. Изпълнявал длъжността шофьор-куриер - от 9

сутринта, докато приключи - до 17 часа, като възнаграждението му била минималната работна заплата. Посочва, че абсолютно и стриктно си е изпълнявал задълженията и между тях не е имало конфликти, като работодател всеки ден от понеделник до петък. Заявява, че той води присъствена форма и попълва кой идва или не на работа. Подписва я и я праща в София в централен офис. Посочва, че един път е получил трудово възнаграждение за 206 лв., но не знае за кой месец. Придвижвал с т.нар. служебен автомобил, а понякога като се налагало и с неговия личен автомобил. Заявява, че присъствените форми на стр. 11 и 12 са попълвани от офис сътрудника под негова диктовка и са подписани от него. Заявява, че са водили разговор във връзка с датата, посочена в трудовия му договор със собственичката на фирмата, а тя отговорила, че няма значение от коя дата е пуснат договора и че ще му бъде заплатено от когато е почнал да работи. Тя не предоставила друг договор с друга дата, а този който тя била изпратила останал в Х. Посочва, че месец март получили анекс за намаление на часовото работно време с цел икономия на осигуровки за два часа и половина. Заявява, че В. е била наясно с тези обстоятелства, че работи на 8 часов работен ден при минимална работна заплата и на длъжност "шофьор-куриер".

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 357, ал. 1 КТ, трудови са споровете между работника или служителя и работодателя относно възникването, съществуването, изпълнението и прекратяването на трудовите правоотношения. От тази специална разпоредба произтича възможността за предявяване на установителен иск във връзка с трудовите правоотношения. В този смисъл е и Решение № 207 от 24.07.2012г. по гр. д. № 914/2011г. на IV г.о. на ВКС, съгласно което интерес от искова защита ще е налице и когато чрез избрания от ищеца способ, ще може да се разреши съществуващ между него и противната страна правен спор и то в най-пълна степен. Наред с това въпросът за съществуването на трудово правоотношение има обуславящо значение и за други права на ищеца, предвидени в КТ, заради което той има правен интерес да получи съдебно произнасяне по този въпрос.

Безспорно съгласно разпоредбата на чл. 62, ал. 1 КТ трудовият договор се сключва в писмена форма, като изискването за писмена форма е въведено като условие за валидност на договора. Действителността на правоотношението между страните е обусловена на първо място от наличието на валиден документ – трудов договор в писмена форма. Евентуалната липса на валидна форма на договора обаче, при установено и доказано добросъвестно поведение на работника, не може изначално да изключи правата му /Решение № 237 от 14.01.2020 година по гр.д. № 695/2019 година на III г.о. на ВКС/. По недействителността на трудов договор съдът може да се произнесе и без да е предявен нарочен иск за нея по чл. 74 КТ преюдициално -

служебно, по довод или възражение на страните - в процес по искове, чиято основателност обуславя. В този смисъл е както посочено по-горе решение, така и цитираните в него Решение № 176 от 15.03.2010г. по гр.д. № 3022/2008г. на III г.о. на ВКС, Решение № 251 от 25.05.2011г. по гр. д. № 255/2009г. на IV г.о. на ВКС и др.

В случая по делото от събраните по делото както писмени, така и гласни доказателства безспорно се установява, че ищецът се явил на интервю в ответното дружество, което е преминал успешно и на 30.10.2019 година е подал заявление до управителя на дружеството за назначаването му на работа /л. 67/, обстоятелства които не се оспорват и от ответника по делото. В отговора на исковата молба процесуалният представител на ответното дружество изрично посочва, "Х. е запознат с обема на работа и какви следва да са му трудовите задължения", както и че е изготвен трудов договор и е подадено уведомление до НАП за това обстоятелство, но въпреки че трудовият договор не бил подписан "на ищеца е дадена възможност да изпълнява трудовите си задължения". От приложения по делото Трудов договор № 181 от 16.11.2019 година /л. 7 и л. 75 /- неоспорен от ответника, се установяват и съществените елементи, предвидени в чл. 66, ал. 1 КТ от съдържанието на трудовия договор, които са уговорени между страните по делото. Същият е изготвен именно от работодателя и изпратен на работника за подпис. Самият работодател е представил този трудов договор на Дирекция "Инспекция по труда" - град София във връзка с подадената от В. Х. жалба. В тази връзка следва да бъдат съобразени и постъпилите от ТД на НАП - Велико Търново справки, както и тези, изпратени от Дирекция "Инспекция по труда" - град София /л. 58-60 и 67-69/, от които се установява, че работодателят на ищеца В. М. Х. - "Стар Пост" ООД е изпратил, съответно - е прието уведомлението му по чл. 62, ал. 5 КТ за сключен с лицето В. М. Х. трудов договор за длъжността "шофьор пощенски автомобил". Представените доказателства установяват по безсъмнен начин, че в изпълнение на задължението си по чл. 62, ал. 4 КТ и чл. 1 от Наредба № 5 от 29.12.2002 година на Министъра на труда и социалната политика, ответникът - в качеството си на работодател е уведомил компетентната ТД на НАП за сключването именно на този трудовия договор с ищеца с оглед вписването му в регистъра на НАП. В тази насока е и Справката НАП за осигурителен доход на В. Х. /л. 16/, от която се установява, че в изпълнение на задълженията си по чл. 5, ал. 4 КСО, ответникът е представил в НАП данни за осигурителния доход на ищеца, в качеството му на негов работодател. Не на последно място, следва да бъде съобразено и че ищецът е получил част от трудовото си възнаграждение за месец ноември 2019 година в размер на 206.94 лева - обстоятелство, което се установява безспорно от приложения по делото платежен фиш /л. 10/, а и реално не се оспорва от самия работодател.

Свидетелите по делото изрично заявяват, че трудовият договор е бил изготвен и изпратен от шефката от София, но проблемът бил в датата, която е посочена, тъй като

това не била датата, на която действително ищецът е започнал работа. Както свидетелката А., така и Е.М., който е бил пряк ръководител на ищеца и офис-мениджър на дружеството за град Велико Търново посочват, че ищецът е постъпил на работа в началото на ноември 2019 година - ден понеделник, т.е. на 04.11.2019 година. Изцяло в подкрепа на заявеното са и приложенияте по делото присъствена/отчетни форми /л. 11-15/, от които се установява, че Валентин Христов се е явявал и е работил в периода от 04.11.2019 година до 24.03.2020 година.

Както бе посочено по-горе съгласно чл. 62, ал. 1 КТ трудовият договор се сключва в писмена форма за валидност. В Решение № 467 от 31.01.2014 година по гр.д. № 2392/2013 година на IV г.о. обаче ВКС изрично приема, че "необлеченият в тази форма трудов договор обаче не е правно нищо". Съгласно чл. 63, ал. 2 КТ работодателят няма право да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави екземпляр от подписания от двете страни трудов договор и копие от уведомлението до НАП, но ако той в нарушение на закона допусне работника до работа и работникът положи труд, отношенията във връзка с положения труд няма да се уредят от правилата за гестията /чл. 60 – 62 ЗЗД/. Това е така, защото недействителността на трудовия договор е уредена в отклонение от общите правила на ЗЗД и това се отнася не само до т. нар. "специфични основания за недействителност", предвидени в чл. 74 КТ, но също и до уредените основания за нищожност и унищожаемост в гражданското право, които са субсидиарно приложими и за трудовия договор.

Съгласно чл. 75, ал. 1 КТ когато трудовият договор бъде обявен за недействителен и работникът или служителят е действал добросъвестно при сключването му, отношенията между страните по договора до момента на обявяване на неговата недействителност се уреждат както при действителен трудов договор. Работникът е добросъвестен, ако е подал молба или заявление за приемане на работа и е получил сведения от работодателя, че е приет на исканата работа. Ако работникът е бил добросъвестен (твърди, че е подал молба или заявление или е подписал договор), дори изискването за форма на трудовия договор да не е спазено, отношенията между страните се уреждат както при действителен трудов договор и трудово възнаграждение се дължи, доколкото е доказано (по несъмнен начин) количеството на положения труд, а при липса на достатъчно данни за размера на уговореното трудово възнаграждение, той се определя от съда при условията на чл. 162 ГПК, като бъдат съобразени размера на минималната работна заплата, минималните осигурителни прагове за съответната трудова функция, статистическите данни средния размер на работната заплата в съответния бранш, и всички други установени обстоятелства по делото /Решение № 467 от 31.01.2014 година по гр.д. № 2392/2013 година на IV г.о. на ВКС/.

Както бе посочено по-горе приложеният по делото Трудов договор № 181,

макар да не е подписан от страните по делото, съдържа всички съществени елементи, предвидени в чл. 66, ал. 1 КТ от съдържанието на трудовия договор и за които страните безспорно са постигнали съгласие. Посочени са изпълняваната от служителя длъжност и определеното месечно трудово възнаграждение. По делото безспорно е установено и обстоятелството, че ищецът е постъпил на работа на 04.11.2019 година и на същия "е дадена възможност да изпълнява трудовите си задължения" от работодателя. В тази насока са както събраните по делото гласни доказателства, така и представените присъствена/отчетни форми /л. 11-15/. Освен това разпитаните по делото свидетели, един от които прекият му ръководител, безпротиворечиво заявяват, че ищецът е изпълнявал стриктно и съвестно служебните си задължения.

В този смисъл настоящият съдебен състав приема, че В. М. Х. е бил добросъвестен и макар трудовият договор, уреждащ правоотношението между страните да не е подписан, т. е. да е недействителен, отношенията между тях следва да бъдат уредени както при действителен трудов договор. Недопустимо е работодателят да черпи изгодни за себе си правни последици от собственото си недобросъвестно поведение - от една страна за изготвяне и представяне на работника на неподписан трудов договор и от друга - за посочване на дата за постъпване на работа, различна от действителната.

Предвид всичко изложено по-горе настоящият съдебен състав приема, че между страните е съществувало валидно трудово правоотношение от 04.11.2019 година - когато работникът е допуснат до работа и започнал да изпълнява служебните си задължение до 25.03.2020 година - датата, до която е престираал труд, според приложената отчетна форма, съответно - датата, посочена от ответника в отговора на исковата молба за прекратяване на отношенията им, при уговореното месечно възнаграждение, дължимо от работодателя в размер на 560.00 лева.

С оглед съществуването на трудово правоотношение между страните по делото за процесния период и на основание чл. 128, т. 2 КТ работодателят е длъжен да заплаща на работника уговореното трудово възнаграждение за свършената работа. От представените по делото писмени и гласни доказателства безспорно се установява, че ищецът е изпълнявал стриктно служебните си задължения, дори с личния си автомобил. Прекият ръководител на същия изрично посочва, че не е имало проблеми във връзка с изпълнението на възложената му работа. Доколкото в проведеното на 13.01.2021 година съдебно заседание процесуалният представител на ответника по делото изрично посочи, че не оспорва самия размер на претендираната сума за трудово възнаграждение, съдът приема, че работодателят следва да заплати на ищеца дължимото му възнаграждение за свършената работа за периода от месец ноември 2019 година до месец март 2020 година в размер на 1 984.21 лева. Освен това по делото липсват както твърдения, така и каквито и да е доказателства, че дължимото на ищеца

трудова възнаграждение е изплатено. С оглед основателността на главния иск по чл. 128, т. 2 КТ, основателна се явява и акцесорната претенция по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на законната лихва върху незаплатеното трудово възнаграждение, считано от деня на забавата /съгласно чл. 4 от договора работодателя изплаща месечно възнаграждение до 30-то число на следващия месец, т.е. от следващия ден същият изпада в забава/ до 01.09.2020 година /депозирание на исковата молба/, която изчислена с он-лайн калкулатор възлиза в размер на 99.02 лева.

Мотивиран от всичко изложено по-горе съдът намира, че предявените по делото искове с правно основание чл. 357, ал. 1, пр. 2 и чл. 128, т. 2 КТ се явяват основателни и доказани, поради което и като такива следва да бъдат уважени. Искът с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД се явява основателен за сумата в размер на 99.02 лева и следва да бъде уважен в тази част. В останалата част до пълния предявен размер от 107.71 лева искът се явява неоснователен, поради което и като такъв следва да бъде отхвърлен в тази му част.

При този изход на делото претенцията на ищеца за присъждане на разноски по реда на чл. 38, ал. 2 ЗА се явява основателна. Предвид основателността на предявените от ищеца искове и с оглед нормата на чл. 7, ал. 1, т. 4 и чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения ответното дружество следва да заплати на процесуалния представител на ищеца по делото сумата в размер на 975.83 лева. Предвид разпоредбата на чл. 78, ал. 6 ГПК ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати по сметка на Районен съд - Велико Търново дължимата за производството по трите кумулативно, обективно съединени искове държавна такса в размер на 179.37 лева.

Водим от горното, Великотърновският районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО, че между "СТАР ПОСТ" ООД, със седалище и адрес на управление град София, бул. "Черни връх" № 73, с ЕИК 175157550 и В. М. Х. от * с ЕГН *** е възникнало трудово правоотношение от 04.11.2019 година, което е съществувало до 25.03.2020 година, по което В. М. Х. е изпълнявал длъжността "шофьор-куриер" в "СТАР ПОСТ" ООД, срещу уговорено месечно възнаграждение в размер на 560.00 лева.**

ОСЪЖДА "СТАР ПОСТ" ООД, със седалище и адрес на управление град София, бул. "Черни връх" № 73, с ЕИК 175157550 ДА ЗАПЛАТИ на В. М. Х. от *, с ЕГН *** сумата в размер на 1 984.21 лева /хиляда деветстотин осемдесет и четири лева и двадесет и една стотинки/, представляваща трудово възнаграждение за**

периода от месец ноември 2019 година до месец март 2020 година, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 02.09.2020 година до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА "СТАР ПОСТ" ООД, със седалище и адрес на управление град София, бул. "Черни връх" № 73, с ЕИК 175157550 **ДА ЗАПЛАТИ** на **В. М. Х.** от *, с ЕГН ***** **сумата в размер на 99.02 лева /деветдесет и девет лева и две стотинки/**, лихва за забава върху неизплатеното трудово възнаграждение за периода от 31.12.2019 година до 01.09.2020 година, **като отхвърля** иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата до пълния предявен размер от 107.71 лева, която разлика е в размер на 8.69 стотинки, като неоснователен.

ОСЪЖДА "СТАР ПОСТ" ООД, със седалище и адрес на управление град София, бул. "Черни връх" № 73, с ЕИК 175157550 **ДА ЗАПЛАТИ** на основание чл. 38, ал. 2 ЗА на адв. Е.С. Д. - **ВТАК сумата в размер общо на 975.83 лева /деветстотин седемдесет и пет лева и осемдесет и три стотинки/**, представляваща възнаграждение за осъществяваното безплатно процесуално представителство.

ОСЪЖДА "СТАР ПОСТ" ООД, със седалище и адрес на управление град София, бул. "Черни връх" № 73, с ЕИК 175157550 **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на Районен съд - Велико Търново **СУМАТА** в размер на **179.37 лева /сто седемдесет и девет лева и тридесет и седем стотинки/**, представляваща ДТ за производството по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Велико Търново в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____